

*És köröttük is mind-mind földre hulltak
Az állatálcok: róka, bód, nyúl, farkas,
Vaddisznó, macska, mosómedve és majom:
Férfiak, nők álltak ott, gyerekek és öregek.
– És most mi lesz? – kérdezte a képét tapogatva Kacifánt.
– Mindenki szabadon távozhat – válaszolta
A kopasz vénember. Kacifánt bölintott,
És megfogta Kalimpa kezét.
A csapóajtót könnyen megtalálták.
Lementek a lépcsőn, majd távoztak az ajtón,
Amin bejöttek.*

A lépcsőház eltűnt.

*Egy omló vakolatú szobába értek,
Aminek két tágas, koszos ablaka volt,
És széles, kétszárnyú ajtaja.
Kacifánt lenyomta a kilincset;
Úgy tűnt, ma minden ajtó nyitva van.
Koszos sikátor húzódtott odakint,
Házai lakatlannak tűntek,
De az utca végén ott kélelt a tenger;
Vagy talán az óceán.
Kézen fogva,
Szorosan egymás mellett lépdeltek,
És közben meglepte mindkettőjüket,
Mert hogy szerették egymást,
Valami hasonló tisztaság,
Mint gyerekszem az álom.*

ACZÉL GÉZA

(szino)lira

torzósótár

ANYAGIAS

*valami ostoba szivárvány ívei alatt száználmas ahogy apró morálban őrlődve egész
életünkben csak számolgatunk nehogy átlépjük a becsület küszöbét mikor nagyobb
szelet zsíros kenyérral próbálkozunk sodoma kertjei mögött mivel rögtön merengni
kezdünk a tisztos ösökön akiknek távoli tekintetében is ott a megütközött gesztus ha
az örökül hagyott türelmes élet netán a rend üteméből az ácsingózás öblös tereibe
vált hol bármikor rád zuhanhat az anyagias világ csábos képzete amelyben rela-
tívá is válik az egyszeri élet jogos kényszere tobzódjon bár körös körül szennyben
a világ s hiába keresnéd visszafelé szépelegve a harmóniát jeles költőnk is imígyen*

kesergett a líra törékeny hangszerén másfélszáz éve örök hatalmak mint hazatérő csűrbe hogy rohannak moslék szagát ha szél orrukba hozza egymást elütve sírva ordítóva hogy ki legyen előbb a vályúnál amelybe aztán menten beleáll ezek szerint körötted így lesz a bűn egyetemes újra kell gondolnod morális ingoványokra épült rendszered melyben a vágy s tisztesség netán egymásra talál de már nincs időm újra kezdeni ezt az iskolát így magával ránt gyorsan a hiány

ANYAGPAZARLÁS

újságpapírba anyám talán sosem csomagolt uzsonnát bár erre pontosan nem emlékezem akkor még nem volt élmény a szép papiros ezért jobban kihagy a tétova emlékezet igaz sokkal több celluloid nem is ülte meg a zord ötvenes éveket lelki szemem előtt csak durva tapintású barna lepedő lebeg mibe hol szalonnadarabok kerültek máskor kopottnak tetsző öltönyök anya ezek gondos szétnyírásával éberem az anyagbazarlás ellen ügyködött a korabeli print ugyanis kellett másra lírai közbevetéssel ma sem maradna mindig magára ahogy egykor ha apánk csalódottan fáradt esti széke mellé letette mivel az olvasottaktól messze szállt a kedve hasznossá vált tehát a matéria ablakpucolásra csillogott is a városi folklórban a maszatos üveg utána de megpibent olykor félreeső rozoga stelázsra szállva vagy gondos lapokra vágva budiban teljesedett benne az otthon intim magánya máskor hamis vezércikkbe burkolva került a sánta deres bácsihoz a lyukas talpalnivaló visszafelé ez a szűkre szabott élet mégis milyen megható ha a médiában a gazdag csűrbe rablott tengereibez affektálva elvonul demagógiáról és ébről sértetten vitázva

ANYAJEGY

két sör között mondom a kocsmában a dokinak mert míg eszméletlenül nem visznek fémesen csillogó szörnyű műszerei közelébe nem megyek hisz gyávának is születnek néha gyermekek szóval hogy egyre több kellemetlenné váló testemen az anyajegy kamasz koromban még csak egy volt nem is túl csúnya a vállamon mégis némi szégyen öntött el ha a napfény verte nyári strandokon a fakult kék fecskében a kuncogó lányokhoz közeledtem akik ráadásul aprólékos kéjjel vizsgálták át a tested kölcsönösen persze legfeljebb a középpontba szűrni tekintetünket nem volt mindenkinnek mersze hogy kilesse göndörödik-e már a lábak hajlatában némi erotika aztán egyszer csak ideértünk friss bőrünket májfoltosra cseréltük az öregedés mondja riadozó szavaimra doki barátom s míg újabb italomat búcsúként bevágom tesztek egy kört a tudomány felé a pettyek ötven fölött felborult anyagcserére vallanak alighanem a vastagbélrák végletes tünetei kavarnak a pocak alatt de a doki nyugodt mindez a korral is jár mondja szakmailag néhány horrorisztikus lehetőséget is előhozva hogy bizton láthassuk a katasztrofális holnapot